adevărul
Faptele asa cum sunt!
06. septembrie 2010

Cum se face evaluarea unui copil cu autism

Alina Boghiceanu

Părinții se pot implica activ în terapia cognitiv-comportamentală a copilului

Observarea comportamentului în situații spontane sau provocate ajută la stabilirea diagnosticului. Băieții sunt de patru ori mai predispuşi la această tulburare decât fetele, iar incidența este de un caz la 150 de copii.

Autismul este considerat una dintre cele mai severe tulburări neuropsihice ale copiilor, deoarece afectează deopotrivă abilitățile mintale, emoționale şi de comunicare. Cauzele apariției autismului nu sunt complet elucidate, însă se incriminează frecvent prezența anomaliilor cromozomiale, bolile genetice (X fragil, scleroză tuberoasă, fenilcetonurie), infecțiile pre- sau perinatale ale mamei (rubeola, tusea convulsivă), intoxicațiile timpurii sau tulburările metabolice.

Depistarea precoce a semnelor caracteristice acestei tulburări este extrem de importantă, chiar dacă un diagnostic de certitudine se va putea pune de-abia când copilul se apropie de vârsta de trei ani.

De cele mai multe ori, primele semne de boală pot fi observate la vârste mai mici de doi ani, iar unii părinți le pun pe seama dezvoltării mai lente. Potrivit medicilor, orice suspiciune pe care un părinte o are în legătură cu copilul trebuie confirmată sau infirmată de un specialist. În acest sens, se urmăreşte implementarea unui program de screening pentru depistarea autismului în primii ani de viață. Acesta va fi aplicat de medicul de familie, care va avea drept instrument de lucru un chestionar cu zece întrebări menite să identifice semnele specifice acestei tulburări. Ulterior, părinții vor fi îndrumați către specialişti pentru o evaluare mai aprofundată, care să confirme diagnosticul.

Se evaluează semnele clinice

Potrivit medicilor, nu există un test pe baza căruia să se poată stabili cu certitudine diagnosticul de autism. Prin urmare, în cadrul evaluării clinice ce constituie baza diagnosticului se vor lua în considerare semnele care îi îngrijorează pe părinți, bolile de care suferă copilul şi un istoric al dezvoltării acestuia. În general, bolnavii de autism au o capacitate redusă de a empatiza, deşi, în felul lor, sunt afectuoşi. Unele persoane cu autism se izolează social, altele sunt foarte puțin interesate de ceilalți, iar o altă categorie stabileşte relații cu cei din jur, însă într-un mod aparte.

Părinții ar trebui să se implice activ

Tratamentul este complex, fiind alcătuit din terapia comportamentală specifică, terapia logopedică, iar uneori este necesar şi tratamentul medicamentos. De asemenea, copilul cu tulburări din spectrul autist are nevoie şi de un program educațional adaptat.

Un rol important în bunul mers al terapiei îl au părinții, care ar trebui să beneficieze de consiliere şi de instruire pentru dobândirea abilităților necesare îngrijirii şi educației acestor copii. În acest sens, în spitalele de psihiatrie şi în centrele de sănătate mintală, aceştia pot beneficia gratuit de un program psihoeducațional bine structurat, cu obiective clare şi metode accesibile.

„Programul psihoeducațional adresat părinților oferă informații asupra diagnosticului şi tratamentului, lămureşte aşteptările legate de evoluția copilului, stabileşte modalități de monitorizare şi îi învață pe părinți cum pot să comunice eficient cu copilul", explică asistentul universitar Raluca Grozăvescu, medic primar psihiatria copilului şi adolescentului la Spitalul Clinic de Psihiatrie „Prof. dr. Al. Obregia" din Bucureşti. Părinții se pot implica activ în terapia propriu-zisă sau pot fi instruiți să ajute la utilizarea, fixarea şi la generalizarea celor învățate de copii în cadrul terapiei.